

een zoeken is te horen

Dave Stewart en dingetje, kom hoe heet ze weer, Annie Lennox, p'sies, die bedoel ik, enfin, die twee dus. Stewart en Lennox. Die zeiden het al. Zoete dromen zijn hiervan gemaakt, zeiden ze. En: ik bereisde gansch de wereld en de zeven zeeën. Elkendeen zoekt iets.

Ja. Dat zeiden ze. Zeiden ze zelf. Allemaal. Het is me, alsof ze [Lady Angelina](#) kenden. Wie u zegt? Lady Angelina ik zeg. Haar bio schiet genen kant uit, en dan ook denen. Zangeres ja. En accordeoniste. Ze leverde het *Witte Zwanen*, *Zwarte Zwanen* geheten nummer af voor een kinderseede van Kapitein Winokio (familie van Pinokkio?) die *Twee beren* heette. Maar ook doodleuk in het tejtatur staan doet ze. Met Guido Belcanto. En Vital Baeken.

(a.k.a. Vitalski. Vlaming. Standupper. Werd onlangs vader. Van een meisje geloof ik. Hij richtte ooit een bandje op dat Circus Bulderdrang heette. U kunt het kennen van J.M.H. Berckmans (ook hij nu dood) die in datzelfde circus bulderdrang bulderde. Het was een andere tijd, toen, het was een betere tijd. Gary Moore leefde nog. Maar das niet moeilijk, die leefde vorige week nog. Ronnie James Dio, die leefde ook nog. En anderen, die toen nog in leven waren en nu niet meer. Maar we hadden het over Vitalski. Die schreef ook een boek of wat. Ik noem hier nu alleen nog maar *De geur van nat haar* en *Ik slaap als een croissant* maar er valt nog zoveel meer te noemen. En met zulke mensen in tejtatur staan. Ze boft maar, die Lady Angelina)

Ik peins dat Lady Angelina *ook* de zeven wereldzeeën bevaren heeft, op zoek naar iets. Ik peins dat op grond van deze seede. Want zo bevooroordeeld ben ik wel, dat ik van alles peins over mensen zonder dat ik die mensen werkelijk ken. Ik ken alleen maar wat zij de wereld willen laten horen. En dat is, in het geval van [Amor y corazón](#), niet weinig.

Als ik u nou vertel, als ik dat nou doe, dat corazón alleen al een archaïsme is. Oud-Spaans voor corazón. Oud-Spaans in de titel en dan op de hoes in de meest buitennissige jurk die je in de kast hebt hangen in een uiterst ongemakkelijke pose op een ouwerwetse traktor gaan staan. Ja. Dan weet je het wel.

Dan weet je

Ma vie perdue dat u op treffende wijs de seede inlokt, intrekt moet ik zeggen, binnen rukt. En nu gaat u zitten en u veegt die grijns van uw bakkes en u LUISTERT okee. U LUISTERT. En u HOORT. Hoort. Hoort. Sinisterheid die sluimert. Waitsiaanse ballade. Vol van regen & dezolate landschappen waarin alleen het hoognodige staat. Een heuveltje bijvoorbeeld. Want een heuveltje is nodig om tegenaan te zitten. En verder de weg. Eindelijk de weg. De lange lege rechte weg. In de verte nadert iemand. Op een roestig fietsje. Zo. Nu weet je het.

Weet je

De accordeon weet je. De klarinet. De zingende zaag weet je. De vibrafoon. De violijn. De gitaar. De dubbele bas weet je, en de tsjello. Weet je. Weet je allemaal. De regen die druipt. De roestigheid. De klei. Bevrozen dromen, daarvan zingt ze. Maar ook dat weet je wel.

Want De Gele Rivier Is [ommers] Bevrozen. Dat werd al geweten door Leo Pleysier (u weet wel, die van *Kop in kas* en *De weg naar Kralingen* onder andere) want iemand vond dat zoon mooi woord, bevrozen. Zun oma docht mij. Of zun tante. Bij Lady Angelina is het niet de gele rivier die bevrozen is; het zijn de dromen. De zoete dromen die hiervan gemaakt zijn. En die nu allemaal bevrozen zijn. Bevrozen dromen, het kenschetst goed deze muziek.

Polka hier polka daar. En smart. Vooral smart. Als in de stilte, en er gebeurt eigenlijk niets. En toch de angst? Toch de angst! En toch de sombernis? Toch de sombernis! En toch de dromen die

bevrozen zijn? Toch de dromen die bevrozen zijn!

Maar ook voor een tango meer of minder draait Lady Angelina haar hand niet om. Zo gaat het , voort en vuts, in *La Niña*. Hijgerige zang en opzweep de opzweep. Mijn kindje, heet het. Mijn kindje. Luister naar mijn pijn luister naar mijn hart.

Of neem *La Salida*. Weirtheid. Sinisterheid. Duistere zweer. Waar is de uitgang? Zocht een of ander neerlands kutbentje ooit nog naar de nooduitgang; Lady Angelina kan zelfs de gewone uitgang al niet meer vinden. Een zoeken is te horen (ik zei het al). Naar liefde, naar geluk, naar de uitgang.

Of naar de Waarheid. “Zoek de waarheid der engelen”, maant Lady Angelina ons aan. En dat in die zweer, dat in die duusternis. En in *Toi (et la lune)* zijn er rotskusten te zien voor wie echt kijken wil. Rotskusten. Het is er zilt. Ze schenken single malt. Het is hier tamelijk uptempo (voor Lady Angelina’s doen dan). Er hangt een soort troosteloze vreugde, of vreugdevolle tristesse.

Er is ook nog een *Gulden Zwaan* waarin “Kijk is rond” wordt gezegd (ipv “kijk eens rond”). Het kijken is rond. Uw kijk is rond. U ziet de ogen in uw eigen achterhoofd. U ziet het laatste nummer op de disk dat *Canta de Amor* heet. Daar is dreiging, nooit ingeloste dreiging. Open je deurtje, open je hart. Lady Angelina. Overall wil ze binnen. Overall wil ze binnen. Laat haar binnen.

Amor y Coraçon is een fasienerende zoektocht. Al spreekt niet alles mij evenzeer aan. De “omfloerste” zang is mij hier en daar een tint of twee te hijgerig bijvoorbeeld. En zomwijlen is de muziek te gestileerd, het zoeken te gezocht (het zoeken is te gezocht, ja dat schud ik hier zomaar uit mijn mouw waar u bij staat hoor). Dat wil zeggen: soms is het te tejatraal. En tejatraliteit laat men beter in het tejatur, waar het tuus hoort. Bij Guido Belcanto. En Vitalski.

Een andere teleurstelling betreft een hyperpersoonlijke. U kunt dat niet weten, want u hebt straks alleen maar de seedee (ja toch, die hebt u straks toch, zorg dat u hem hebt hoor). Maar ik had ook nog –kadootje!- de bio! En daar werd gewag gemaakt van flamenco puro. Toch hoor ik bitter weinig *echte* flamenco op deze disk.

Flamenco-*invloeden* zijn er wel op te tekenen. Maar niets waarvoor Lady Angelina met ingehouden adem bij de telefoon moet gaan zitten wachten op een belletje van Tomatito.

(a.k.a. José Fernández Torres. Almeriaans flamenco-guitarist. Vader, bij de weg, van de drie meiden van Las Ketchup (tomaatje. ketchup. u begrijpie?). U weet nog wel. Die van de Ketchup Song, de zomerhit van weej bek hoe noos wen. Ik herinner me: mijn vrouw en ik, in een gehuurde auto langs de boellebaar van Malaga zoefzoefzoevend, alle ramen open, en keihard de Ketchup Song op de radio, en iets in heel die antoeraazje deed mij, langs wie weet welk krankjorum assosjaasieweb, denken aan Femke)

Maar flamenco of geen flamenco, hijgerig of niet hijgerig, het tejatur of daarbuiten: laten we dat bedekken met de Mantel der Liefde. Want ook nog zou ik u kunnen vertellen dat ik niet zo zit te wachten op dat belachelijke esoterisme in die teksten MAAR OOK DAT BEDEKKEN WE. Met de Mantel. Die der Liefde. En al wat mij minder aanstaat op *Amor y Coraçon* schrijf ik weg. Ik schrijf weg die feilen. Onder het kopje Schoonheidsfoutjes.

Schoonheidsfoutjes op een allerwegen adembenemende seedee. Die gehoord moet gaan worden. Door u. Door hem. Door haar. Door iedereen. Horen. Deze seedee. Omdat die zo boordevol zit. Boordevol emoosie. Boordevol reislust (vlaanderen, oost-europa, zuid-europa, zuid-amerika. en weer terug). Boordevol taligheid (vlaams, spaans, frans). Boordevol willen. Boordevol zoeken. Boordevol troost. Boordevol hoop. Boordevol droefnis. Boordevol schoonheid.

Maar vooral: boordevol boordevolheid. U begrijpie?

[tim donker](#)

Lees verder op de Recensent:

[Lady Angelina - C'est qua d'amour \(2007\)](#)